

Aki a témával kapcsolatos több írást is szeretne olvasni, látogasson el erre az oldalra, ahonnan ez a válogatás való: <http://szeretlang.blog.hu/>

Még a jóindulatú emberek legtöbbször sem mentes az ösztönösség, önzés, hiúság, szeretetlenség gyarlóságaitól. A legbecsületesebb szándékból fakadó igazságkeresésünk, elvhűségünk, engedékenységünk vagy egyéb önmagában dicséretes magatartásunk mögött – olykor bár öntudatlan –, de nem éppen tiszteletreméltó vagyunk és tendenciák húzódnak meg. Az utóbbiakról nem tehetünk ugyan, ezekért tehát ítéletet nem érdemlünk, de amíg ilyenek tapadnak a lelkünkhöz, nem tudnánk teljesen beilleszkedni a tökéletes istenközelségbe. Annál inkább, mert minden tettünknek és viselkedésünknek szociális következményei is vannak. Bűneink teljes bocsánata után is tovább gyűrűznek a világban a bűnök hatásai. Azzal, hogy valaki a halál kapuján kilép a földi világból, nem szűnnek meg életének áldó és ártó hatásai, hanem tovább élnek és működnek. Isten nem avatkozik bele kényszerítő erővel az emberi szabadságba, ezért szabad tetteink káros következményeit csak szabadon vállalt elégtétel formájában semlegesíthetjük. Ez az elv egyaránt vonatkozik arra a kárra, ami saját egyéniségünk tökéletessé érlelődését akadályozza, mind pedig azokra a károokra, amelyek szabad tetteink szociális következményeként tovább működnek a világban még halálunk után is. A Trienti zsinat tanítása szerint egész különleges kiváltság (privilegium) nélkül még a szentek sem tudnak mentesek maradni a bocsánatos bűnöktől.

Akik Isten kegyelmében és barátságában halnak meg, de még nem tökéletesen tiszták, örök üdvösségük felől ugyan biztonságban vannak, de a halál után tisztuláson mennek át, hogy elnyerjék azt a szentséget, melyre szükségük van ahhoz, hogy a mennyország örömeibe beléphessenek. ("A KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA" 1030)

Az Egyház a választottaknak ezt a végső tisztulását, ami teljesen különbözik a kárhozottak büntetésétől, purgatóriumnak, tisztítóhelynek nevezi. Az Egyház a tisztítóhelyre vonatkozó tanítását főleg a Firenzei és a Trienti Zsinaton fogalmazta meg. Az Egyház hagyománya bizonyos Szentírási helyekre hivatkozva, [Például 1Kor 3,15; 1Pt 1,7.] tisztítótűzről beszél:

„Hinnünk kell, hogy bizonyos kisebb bűnök számára az ítélet előtt van egy tisztító tűz, mert az örök Igazság mondja, hogy ha valaki a Szentlélek ellen káromkodik, az »sem ebben, sem az eljövendő világban« (Mt 12,31) nem nyer bocsánatot. E kijelentésből következik, hogy egyes bűnök ebben a világban, mások az eljövendőben bocsáttatnak meg.” [Nagy Szent Gergely: Dialogi 4, 41, 3.] (KEK 1031)

Ez a tanítás a halottakért való imádság gyakorlatára is támaszkodik, melyről már a Szentírás beszél: „Azért mutatott be (Makkabeus Júdás) engesztelő áldozatot, hogy megszabaduljanak bűneiktől” (2Mak 12,46). Az Egyház az első idők óta kezdve tisztelte a halottak emlékét, könyörgéseket ajánlott föl értük, különösen pedig az eucharisztikus áldozatot, [Vö. II. Lyoni Zsinat: DS 856.] hogy megtisztulva eljussanak

Isten boldogító színelátására. *Az Egyház tehát ajánlja a szentmisét, a búcsúkat, az alamizsnát és a vezeklést is az elhunytakért.* (Vö. KEK 1032)

Hogy az Egyház e [búcsúkról szóló] tanítását és gyakorlatát megérthessük, tudnunk kell, hogy a bűnnek kettős következménye van. A súlyos bűn megfoszt az Istennel fennálló közösségtől és ezért alkalmatlanná tesz az örök életre, és az ettől való megfosztottság "az örök büntetés". Másrészt minden bűn, még a legkisebb is, a teremtményekhez való rendetlen ragaszkodással jár, ami szükségessé teszi a tisztulást, akár itt a földön, akár a halál után, az úgynevezett purgatóriumban (tisztítótűz, tisztítóhely). E tisztulás szabadít meg attól, amit "ideigtartó büntetésnek" nevezünk. E kétféle büntetést nem szabad valamiféle bosszúnak tartani, mellyel Isten az embert kívülről sújtja, hanem nagyon is a bűn természetéből származó valóságként kell fölfogni. Egy lángoló szeretetből fakadó megtérés létrehozhatja a bűnös teljes megtisztulását, úgyhogy semmi büntetés nem marad fenn. [Vö. Trienti Zsinat, DS 1712, 1713; 1820.] (KEK 1472)

A bűn megbocsátása és az Istennel fennálló közösség helyreállítása magával hozza a bűn örök büntetéseinak elengedését. Az ideigtartó büntetések azonban megmaradnak. A keresztény embernek mindenfajta szenvedést és

megpróbáltatást türelemmel viselve, és amikor eljön a nap, a halált derűs lélekkel fogadva, törekednie kell arra, hogy a bűn ezen ideigtartó büntetéseit kegyelemnek tekintse; az irgalmasság és szeretet cselekedetei, az imádság és a különböző vezeklési gyakorlatok által igyekeznie kell, hogy teljesen levesse magáról a "régiből" és magára öltse az "új embert". [Vö. Ef 4,24.] (KEK 1473)

A tisztítótűzben szenvedő lelkek elsődleges kínjait egyfelől az önvád okozza, másfelől Isten közelségének a hiánya, jóllehet ezek a szenvedések a tisztulási folyamatot is intenzívebbé teszik. A kárhozottakkal ellentétben azonban nem lázonganak az ítélőbíró ellen, sőt hála tölti el a szívüket, hogy az irgalom ítélete hangzott el fölöttük, hogy módjuk van a tisztulásra, és hogy a tisztulás után magához fogadja őket a Végtelen Szeretet. A purgatórium lakói a cél biztos

tudatában tekintenek vissza földi életükre, világosan felismerik abban a gondviselés útjait, az isteni kegyelem szüntelen munkálkodását, és ugyanakkor megszágyenülten látják, hogy önkaratukra hallgatva mennyiszere hiúsult meg bennük Isten fel-felkínáló szeretete. Ez a felismerés azonban nemcsak mardosó önvádakat vált ki belőlük,

hanem hálát is, hogy végül mégsem maradtak magukra, továbbá a jóvátétel heves vágyát, az elégtételre való készséget, és ezek által szeretetük tisztulását.

Szenvedéseiket bizonyára áthatja azok átmeneti jellegének tudata, ezért örömmel viselik azokat. Nemcsak remélik, de biztosan tudják, hogy mi következik a purgatórium után, és hogy annak örökké tartó boldogsága minden átmeneti szenvedést megér, és az utóbbiak szinte semmivé törpülnek a jövőhöz hasonlítva.

Nincs az az éhség, nincs az a szomjúság, nyomor, fájdalom és szenvedés, mely összehasonlítható lenne azzal, amit a tisztítótűzben szenvedő lelkeknek kell elszenvedniük. Ebből fakadóan, nincs tehát az az áldozat, melyet ne lenne érdemes meghoznunk értük, legyen az saját szenvedéseink felajánlása, imádság, engesztelés vagy értük mondott szentmise.

Sajnos, nagyon valószínű, hogy néhányan a mi legközelebbi hozzátartozóink közül is, még mindig szenvedik a purgatórium kínjait, és szánalmat keltően esengenek felénk segítségért. Nem kell ettől megriadnunk, hanem az irgalmas igyekezettel kell megtennünk mindent, ami csak lehetséges! Minden katolikusnak ajánlatos, hogy csatlakozzék valamely – a Szenvedő Egyházért – engesztelő és imádkozó imaközösséghez!

„Szánjatok meg, szánjatok meg legalább ti, barátaim! Mert az Úr keze érintett engem!” (Jób 19,21) Ilyen megrázó könyörgéssel fordulnak felénk a purgatóriumi lelkek is földi hozzátartozóikhoz, barátaikhoz. A legnagyobb kínok közepette kérelmek bennünket és esedeznek segítségünkért. *(Nekünk itt a földi létben, még módunkban áll áldozatot hozni értük, ők ugyanis ezt már nem tehetik meg magukért!)* Mindazáltal, többségük hasztalan eseng felénk, mert süket fülekre talál.

Szomorú tény, hogy a katolikusok egy része – bár egyébként istenfélő és jámbor –, szégyellnivaló módon elhanyagolja a tisztítótűzben szenvedő társait, rokonait, őseit. Ebből úgy tűnik, hogy nemigen hisz a purgatórium létezésében, legalábbis nincsenek kellő fogalmai róla.

Egyes emberek számára hosszú idő, hetek, hónapok és évek telnek el anélkül, hogy akár egyetlen szentmisét is mondatnának a tisztítótűzben szenvedő lelkekért! Túlságosan ritkán ajánlják fel szenvedéseik enyhítésére az eucharisztikus áldozatot, ritkán imádkoznak, és egyáltalán alig gondolnak rájuk. Mialatt ők élvezik az élet örömeit, kényelmét, addig a szegény tisztuló lelkek lángoktól övezve kimondhatatlan kínokat szenvednek el ott, ahol egyetlen perc is éveknek tűnhet. Mi az oka ennek a vétkes közönynek? Tudatlanság! Szégyenteljes tudatlanság!!!

Az emberek nem tudatosítják magukban, hogy valójában mi is a purgatórium. Elképzelésük sincs a fájdalom mértékéről, arról, hogy milyen lehet hosszú éveket eltölteni ilyen szörnyű állapotban. Ennek eredményeképpen semmit vagy keveset törődnek azzal, hogy ők maguk miként kerülhetnek el a purgatóriumot, és ami még rosszabb, kegyetlen módon megfélemlít azokról, akik már ott vannak és teljesen az ő segítségüktől függenek! (PAUL O'SULLIVAN atya)

Az egyházdoktorok egyöntetű tanítása, hogy a tisztítótűzben, egyetlen perc is akár évszázadoknak tűnhet. Nagy Szent Gergely, Szent Ágoston és Szent Tamás szerint ez a tűz lényegileg ugyanaz, mint a pokolé, csak az időtartam teszi a különbséget. A vele való legkisebb érintkezés is sokkal borzasztóbb, mint az evilági legnagyobb szenvedés. Ahhoz, hogy az elhunytak lelkei korábbi hibáiktól megtisztulva bekerülhessenek a mennybe, sokkal áthatóbb, szörnyűségesebb tüzek kínjait kell átélniük, mint amelyet a földi életben valaha is érezhettek, vagy el tudtak képzelni. Az viszont kétségbevonhatatlan, hogy bizalmuk és szeretetük megkönnyíti szenvedéseiket, tehát nem annyira pokol tornácának, inkább mennyország tornácának mondható a purgatórium.

A szentek szerint a testi fájdalmak különfélék lehetnek a tisztítóhelyen. Jóllehet a gyötrelmet főleg a tűz okozza, szenvednek azonban a hidegtől is, gyötrelmeket éreznek tagjaikban, vagy érzékszerveikben. Úgy látszik, hogy a különféle bűnök büntetéseként az azok természetének megfelelő gyötrelemben részesülnek „hogy megtudják, ki-ki azzal bűnhődik, ami által vétkezett”. (Vö. Bölcs 11,17)

Amit a tisztítóhely szigorúságáról eddig mondtam, azt a következő történettel fejezem be.

Spanyolország Leon nevű kerület Zamora városában, egy domonkos szerzetes szent és bensőséges kapcsolat fűzött egy szent életű ferenceshez. Egy napon, az örökkévalóságról beszélgettek és kölcsönösen megígérték egymásnak, hogy amelyikük előbb hal meg, megjelenik majd a másiknak – ha Isten ezt megengedi – hogy értesítse a másikat túlvilági sorsáról, melybe jutott. Előbb a ferences halt meg. Ígéretét megtartva, egy napon, midőn Szent Domokos fia az ebédlőben terített, megjelent neki és szívélyesen üdvözölve elmondta barátjának, hogy az üdvösség reményében halt meg ugyan, de még sok szenvedés vár reá, azon végtelen nagy számú apróbb bűnök miatt, melyeket nem eléggé bánt meg életében. «Semmi sincs e földön – mondta – amiből e kínokról fogalmat szerezhetnétek magatoknak. Akarod-e ennek kézzel fogható bizonyítékát látni?» A megholt ekkor rátette jobb kezét az ebédlő asztalára s kezének nyoma oly mélyen beégett, mintha izzó vassal sütötték volna bele. Gondolhatjuk a domonkos lelki megindulását. Ezen asztal Zamorában fennmaradt egész a múlt század végéig, de az akkori politikai forradalmak közt megsemmisült a vallási kegyeletnek sok más érdekes emlékeivel együtt.

De valaki talán azt mondhatja, hogy e rettenetes büntetések csak a nagy bűnösökre várnak, akik csak a halál óráján tértek meg és már nem volt idejük vezekelni bűneikért. Sajnos ezen önámítás is eloszlik, ha meggondoljuk, hogy a fent idézett példából látható, hogy itt nem nagy bűnösökről van szó, ezek jó szerzetesek, buzgó keresztények voltak, kik e hatalmas bűnhődést elszenvedték. (Ferd. de Castille, hist. de saint Dominique. II. e. rész, I. k. XXIII. fejt.) ("A TISZTÍTÓHELY" M. Louvet)

A tisztítótűz nem Isten büntetése, hanem a bűnnel szennyezett lelkek tisztulási lehetősége! Kimondható, hogy a purgatórium az Isteni Irgalmasság helye, az utolsó utáni lehetőség az emberlélek megtisztítására, amely enélkül alkalmatlan lenne Isten színelátására! "Ha egy lélek tisztulás nélkül jutna Isten szemléletére, tízszer többet szenvedne, mert látná a nagy ellentétet önmaga és a ki nem elégtett isteni igazság közt; a végtelen jóságot ily állapotban el nem viselné". (Prohászka) Ne feledjük, hogy a purgatóriumi vezeklés annak folyamánya, hogy a földön nem vettük komolyan a Szentgyónást, a penitenciát és a jóvátételt! (Ebből az is következik, hogy aki ezeket komolyan veszi földi életében, arra kevesebb tisztítótűz vár, vagy akár teljesen el is kerülheti azt.) "A szenvedés nagy kegyelem. A szenvedés által válik a lélek az Üdvözítőhöz hasonlónak, a szenvedésben kristályosodik ki a szeretet." – írja Szent Fausztina naplójában (57). Itt a földön számtalan lehetőség kínálkozik, búcsúk elnyerésére a magunk és mások számára, ez pedig váltó és "kiváltó" a purgatóriumból!

Ezzel szemben az emberek óhatatlanul kerülnek a keresztek, az engesztelés és önkéntes áldozatok próbáit – "szenvedéseit" –, melyek Istennek való felajánlása által mentesíthették volna magukat a tisztítótűz ezerszerte nagyobb kínjaitól! Vagyis, életükben nem gyűjtöttek érdemeket, búcsúkat, "váltókat". Le kell szögeznünk, hogy sem véletlenül, sem vétlenül nem kerülhetünk a purgatóriumba. Az ottani tisztulási idő és a szenvedések intenzitása sem egyenlő mértékűek a lelkek számára! Alexandriai Kelemen szerint: bűnbánatra és tisztulásra olyan módon van szükségünk, hogy vagy itt, vagy ott át kell esnünk rajta.

A purgatórium létezése annyira bizonyos, hogy nincsen katolikus, aki ezt kétségbe vonhatná. Az Egyház már a legkorábbi idők óta fogva tanította.

"A lélek abban a pillanatban, melyben a világból kilép, belátja egész valóját, a tökéletlenségeit és rovásait. Félelmes fölségben emelkedik fel előtte az Isten végtelen szentsége, mellyel szemben a szent Szűz tisztasága is csak árnyék. Érti, hogy itt a végleges elszámolás órája s szívéből kitör a legideálisabb bánat. Lát akadályokat önmaga és Isten közt, melyeket csak a tisztítótűz elégtétele háríthat el, s önként magára veszi a fájdalmat. Szívesen szenvednek s azt az imát, a szentmiséket és jócselekedeteket, melyeket értük följajánlunk, Isten kezei közé teszik. (vö. Prohászka 67) (Az elhunytak) érzik tökéletlenségüket, s bűneik és gyarlóságainak nagy adósságát. Halálos bűn nélkül is egy gyöngy, gyarló, bűnös élet elégtétele nyomja őket. S ők eleget akarnak tenni. Nem, hogy készítsék őket az Isten igazságosságára, hanem ők maguk égnek a vágytól, hogy eleget tegyenek, hogy lelkükről a foltot, az árnyat letöröljék, hogy szívük nagy-nagy fájdalmát oltsák s a sokszor megvetett, ignorált és gyávaságukban meg nem követett Istent megengeszteljék. Amily mohó vágyal akarnak szenvedni, hogy Istennek elégtételt nyújtsanak, ép oly mohón kívánják, hogy az elégtételt értük mi is Istennek bemutassuk, hogy szenvedéseinkkel, bűntjeinkkel, imáinkkal segítségükre siessünk. Igen, segítsük őket!"

Akár elhisszük, akár nem, a tisztítótűz valósága ugyanaz marad! "A purgatórium túltesz mindenen, amit elgondolni vagy akár elképzelni is tudunk!" – ezek Szent Ágoston szavai. Ezt nyomatékozza Szent Fausztina nővér is Naplójában olvassuk: »Őrangyalom utasított, hogy kövessem őt. Hirtelen ködös, tűzzel teli helyiségben találtam magam, melyben sok szenvedő lélek volt. Ezek a lelkek szívből imádkoznak, de ez nem használ nekik. Csak mi tudunk rajtuk segíteni. Az őket égető lángok engem nem érintettek. Őrangyalom egy pillanatra sem hagyott el. Megkérdeztem a lelkeket, hogy mi az, ami a legnagyobb szenvedést okozza nekik. Egyöntetűen azt válaszolták, hogy legnagyobb szenvedés számukra az Isten utáni vágyódásuk. Láttam a Szűzanyát, amint meglátogatta ezeket a lelkeket a tisztítótűzben. A lelkek Tenger Csillagának nevezik Máriát. Enyhülést visz nekik. Még többet is szerettem volna velük beszélni, de őrangyalom jelezte, hogy mennünk kell. Kiléptünk ebből a szenvedésekkel teli börtönből. [Egy belső hangot hallottam], mely azt mondta: „Irgalmam nem akarja ezt, de az igazságosság megköveteli.” Ettől az időtől kezdve szorosabb kapcsolatba kerültem a szenvedő lelkekkel.« (Napló 20)

A trienti zsinat dogmaként tanítja, hogy a purgatórium lakóin imádságainkkal, továbbá a szentmiseáldozatnak és búcsúknak felajánlásával segíteni tudunk. Ennek a segítségnek elvi alapja a szentek közösségének dogmája (DS 30), amelynek értelmében Krisztus titokzatos Testének tagjai (1Kor 12) egységes szervezetet alkotnak, és minél inkább részesült valaki a megváltás áldásaiban, annál inkább lehet mások számára is forrása a kegyelemnek. A Küzdő Egyház tagjai szüntelen segítséget remélhetnek a mennyeiektől (a Megdicsőült Egyház), a földiek hűsége és szeretete viszont azok számára jelenthet segítséget, akik evilági vagy másvilági tisztulásra szorulnak (Szenvedő Egyház). Ha föltételezzük, hogy odaát nemcsak tisztulás, hanem vezeklés is folyik, akkor önként adódik, hogy a földiek ennek a vezeklésnek egy részét is magukra vállalhatják. Ebből a gondolatból sarjadt ki az értük felajánlható búcsú tana. (Vö. ED)

Montforti Grignon Szent Lajos írja: Egy Alexandra nevű nemes úrhölgy, akit megtérése után maga Szent Domonkos vett fel a Rózsafüzér Társulatba, halála után megjelent a Szentnek kérve Őt, hogy Rózsafüzér Társulatában imádkozzanak érte, mert a Tisztítótűzben 700 év alatt tudná csak levelezni azon bűnei és könnyelműségei ideig tartó büntetését, melyeket még világius életében követett el. A Társulat buzgón imádkozott is érte. 14 nap múltán Alexandra újra megjelent Szent Domonkosnak ragyogva, mint a Nap és boldogan újságolta, hogy a jó rózsafüzérezők imái, mily gyorsan kihalászták őt a Tisztítótűz lángjaiból! Egyben átadta a szenvedő lelkek üzenetét is, hogy Domonkos atya mindenfelé, még többet prédikáljon a szentolvasóról, hogy minél hamarabb és minél több Tisztítóhelyen szenvedő részesülhessen a Szent Rózsafüzér búcsúiban. Ők ezeket a kiesett kegyelmeket százszorosan és ezerszeresen is visszafizetik az imádkozóknak.

Gloria Polo, Akit villámcsapás ért c. könyvében írja (kiragadott részletek): A másvilágon mutatja meg Isten, hogy a bűnök másokra is milyen romboló hatással voltak, sokszor többet ártanak, mint maga az általunk elkövetett bűn. Az Oltáriszentség és a szentségimádás az egyetlen út, amely közvetlen az égbe vezet. Jól jegyezzük meg, ez nagyon fontos számunkra!

A tisztítótűzbe is az Eucharisztia kegyelméből juthatunk (megment a kárhozattól) és onnan is e Kegyelem hozhat ki. Ezért gyűlöli úgy a papokat az ördög. Amíg vannak papok, lesz, aki a kenyeret és a bort átváltoztatja Jézus testévé és vérévé, és kiszolgáltatathatják a Bűnbánat Szentségét, addig meg van az üdvösség reménye!

Az irgalmasság kilencedében Szent Fausztina írja: „Ma a tisztítótűz fogságában szenvedő lelkeket vezesd hozzám, s merítsd őket irgalmasságom mélyébe. Vérem árja hűsítse izzó tűzüket. Nagyon szeretem ezeket a lelkeket. Igazságomnak nyújtanak elégtételt. Módodban áll segíteni nekik. Használd fel Egyházam kincstárának valamennyi bűcsűjét, és ajánld fel értük... Ó, ha ismernéd kínjaikat, szakadatlanul lelki alamiznában részesítenéd őket, és segítenéd törleszteni adósságaikat igazságossággommal szemben.” (Napló 1226)

Legirgalmasabb Jézusom! Te mondtad, hogy irgalmat akarsz, ezért irgalmas Szíved hajlékába vezetem a tisztítótűzben szenvedő lelkeket. Nagyon szereted őket, mégis eleget kell tenniük igazságod törvényének. A Szívedből kiömlő vér és víz oltsa ki a tisztítótűz lángjait, hogy ott is dicsőíthessék irgalmad erejét. (Napló 1227)

Szent Fausztina: *Örök Atya! Tekints irgalmas szemmel a tisztítótűzben szenvedő lelkekre, akik Jézus irgalmas Szívébe be vannak zárva. Kérlek Szent Fiad keserves kínszenvedéséért és mindazért a keserűségért, ami legszentebb lelkét eltöltötte, mutass irgalmat azok iránt, akik igazságos tekinteted előtt állnak. Ne nézz rájuk másképp, csak legkedvesebb Fiad, Jézus sebein keresztül, mert hisszük, hogy jóságod és irgalmad határtalan.* (Napló 1227)

A Szeretláng Lelki Napló tanítása, hogy böjttel, imádsággal és Szentmisén való részvétellel, kiszabadíthatjuk a tisztítótűzben szenvedő lelkeket, akik visszasegítenek bennünket földi életünkben! Az Üdvözlégyekben mondott, vagy a rózsafüzér-tizedek végéhez hozzáfűzött fohász: *„Áraszd Szeretlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre”,* nagy mértékben elősegíti a globális lélekmentést!

A Lelki Napló az emberiség alatt a Küzdő-, a Szenvadó- és a Megdicsőült Egyházat érti – mi több –, ezek "stratégiai" együttműködésére alapoz az egész emberiség kárhozattól való megmentésére! Figyelemre méltó, hogy a purgatóriumból szabadult lelkek természetfeletti segítségét az Égiek a legérintettebb stratégiai pontra, a társadalom legkisebb egységeire a családokra és a szent papokra kívánják irányítani, hogy alapjaiban változzon meg a világ! *„Ha olyankor hallgattok szentmisét, mikor az nem kötelező, és a kegyelem állapotában vagytok, Szívem*

Szeretlángjának kegyelmi hatását úgy árasztom ki, hogy ezen idő alatt is megvakítom a sátánt, és ezáltal kegyelmeim bőségesen áradnak azokra, akikért felajánljátok.” (11/33) Ha bármikor Szeretlángomra hivatkoztok (tehát az "Áraszd Szeretlángod" kezdetű fohászt), és (ezzel) három Üdvözlégyet tiszteletemre elimádkoztok, minden alkalommal egy lélek szabadul ki a tisztítótűzből. A halottak hónapjában (novemberben) pedig egy-egy Üdvözlégy elimádkozása által a lelkek tömegesen szabadulnak ki a tisztítótűzből. (11/15-16)

Szent Fausztina: *Megértettem, mily szoros kapcsolat van a lelkek életének e három szakasza közt: föld, tisztítótűz, mennyország.* (Napló 594) Egy alkalommal, amikor öt perces imádságra betértem a kápolnába, s egy bizonyos lélekért imádkoztam, megértettem, hogy Isten nem mindig azért a lélekért fogadja imáinkat, akiért éppen fohászunk, hanem valaki másért. Így a lélek tisztítótűzben elszenvedett kínjaira nem szerzünk enyhülést, de imánk azért nem vész el. (Napló 621)

Maria Simma, akinek különleges kapcsolata volt a tisztítótűzben szenvedő lelkekkel, hathatós felajánló imádsága:

Örök Atya! Szűz Mária Szeplőtelen Szíve által felajánlom Neked szeretett Fiadat, Jézust. Az Ő fájdalmas kínszenvedése, drága szent Vére és kereszthalála által kérünk, térítsd meg a bűnösöket, mentsd meg a haldoklókat. Szabadítsd ki a tisztítótűzben szenvedő lelkeket, szenteld meg a papokat, a szerzeteseket és a családokat; a mi Urunk Jézus Krisztus, a Te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben. Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Jézus ígérete: E felajánlás imádkozásakor minden alkalommal megtér egy bűnös, megmenekül egy haldokló, aki egyébként elkárhozott volna, kiszabadul egy lélek a tisztítótűzből, megszentelődik egy pap, egy szerzetes és egy család.